

A Fővárosi Ítéltábla dr. Takács Tibor ügyvéd (**felperesi képviselő címe**) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek, dr. Bárdos Rita ügyvéd (**alperesi képviselő címe**) által képviselt **alperes neve (alperes címe)** alperes ellen fuvardíj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. január 27. napján kelt, 6.G.44.627/2013/25. számú ítélete ellen a felperes részéről 26. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti; a fellebbezett rendelkezéseit megváltoztatja;

kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 486.734,- (Négyszáznolcvanhatezer-hétszázharmincnégyszáz) forintot és annak 2011. február 25. napjától 2013. június 30. napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat hét százalékkal növelt összegének, 2013. július 31. napjától a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat nyolc százalékponttal növelt értékének megfelelő késedelmi kamatát, valamint 87.800,- (Nyolcvanhétezer-nyolcszáz) forint, és 54.900,- (Ötvennégyezer-kilencszáz) forint + áfa első- és másodfokú perköltséget; a viszontkeresetet teljes egészében elutasítja.

Kötelezi a Fővárosi Ítéltábla az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 18.300,- (Tizennyolcezer-háromszáz) forint + áfa másodfokú perköltséget; megállapítja, hogy a felperes 58.600,- (Ötvennyolcezer-hatszáz) forint jogorvoslati illetéket szükségtelenül rótt le.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Ítéltábla felperes fellebbezése alapján eljárva 10.Gf.40.592/2012/5. számú végzésével az elsőfokú bíróság 6.G.41.528/2011/16. számú ítéletét a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte a Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettség megsértésére figyelemmel. Határozata indokolásában kifejtette, az elsőfokú bíróság az 1/2009. (VI.24.) PK véleménybe ütközően csak általánosságban adott tájékoztatást a feleknek arról, hogy a kereset és az

ellenkérelem alapjául szolgáló tényeket bizonyítaniuk kell, a tájékoztatás sem az egyes konkrét bizonyítandó tényekre, sem arra nem terjedt ki, hogy az alperesi károsodás bekövetkeztenek és összegének bizonyítására az okiratokat magyar nyelven kell benyújtani, illetve hogy az alperes okiratokkal, számviteli bizonylatokkal tartozik igazolni azt, hogy a megbízója felé a kár a részére járó szállítványozási díjba történő beszámítás útján rendezést nyert, így azt felperesre tovább háríthatja.

A megismételt eljárás során lefolytatott bizonyítás alapján az elsőfokú bíróság a változatlanul fenntartott felperesi kereset, alperesi beszámítási kifogás és viszontkereset tárgyában 2015. január 27. napján kelt 6.G.44.627/2013/25. sorszámú ítélettel határozott, felperes keresetét elutasította és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 246.146 forintot és annak 2011. október 29. napjától a kifizetésig járó évi 5%-os késedelmi kamatát, valamint 50.348 forint perköltséget, egyebekben a viszontkeresetet elutasította.

Megállapította, hogy a peres között az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 488. § (1) bekezdése szerinti, a Ptk. 506. § (1) bekezdésén keresztül alkalmazandó 1971. évi 3. számú tvr.-rel kihirdetett Nemzetközi Közúti Árufuvarozási Szerződésre vonatkozó Egyezmény (CMR) hatálya alá eső nemzetközi közúti árufuvarozási szerződés jött létre. A megbízás szerint felperesnek mind a felrakodást, mind a lerakodást fix időpontban kellett teljesítenie, utóbbi azonban nem valósult meg, a késedelmes kiállítás és az egyik fuvarszerszám forgalmi engedélyével kapcsolatos problémák miatt az egyik szerelvény reggel 7 óra helyett éjszaka érkezett meg a lerakóhelyre. Az elsőfokú bíróság alperes 2010. november 11-i azon nyilatkozatát, melyben bejelentette a felperesnek a perbeli fuvarmegbízással összefüggő megbízói reklamációt, a csúszás miatti vevői kárigényt - mely az osztrák címzett konténerállás-költségéből, többlet szállítási költségéből, a visszarendelt munkásai juttatásaiból és a felmerült adminisztrációs költségéből állt - a CMR 30. cikk 3. pontja szerinti 21 napos határidőn belül megtett, kiszolgáltatási késedelem miatti kárigényre vonatkozó fenntartásként értékelte. Rögzítette, hogy a CMR 17. cikk 1. pontja szerint a fuvarozó felelős a késedelmes kiszolgáltatásért; a CMR 19. cikke szerinti kiszolgáltatási késedelem ténye nem volt vitás, illetve az sem, hogy a fuvarot ténylegesen teljesítő egyik fuvarszerszám a megbízásban megszabott felrakási időpont után kapta csak meg a forgalmi engedélyét. A CMR 17. cikk 3. pontjára figyelemmel kifejtette az elsőfokú bíróság, hogy az érvényes forgalmi engedély biztosítása fuvarozói érdekkörbe esik, így felperes vis maiorra hivatkozása megalapozatlan, és a késedelmes kiállítás körülményei a terhére súlyos gondatlanság megállapítását engedik, melyből az alperest ért teljes kár megtérítésének a kötelezettsége következik a CMR 29. cikk 1. pontja értelmében.

A továbbiakban az elsőfokú bíróság azt vizsgálta, hogy az alperes által követelt kár visszavezethető-e a megbízóján keresztül az osztrák címzetre; a lefolytatott bizonyítás eredménye alapján arra vont le következtetést, hogy a címzett az alperes megbízójával szemben a perbeli szerződésből eredő kárigényt érvényesített, a megbízó ezt a kárt hárította tovább az alperesre. Alperes megbízója ugyanis 523.380. sorszámon 24.410,62 euróról, 523.381. sorszámon 25.153,46 euróról állított ki számlát a címzettnek, aki 2010. november 26-án ezen számlatartozását 2.661,53 euró kárösszeggel csökkentetten egyenlítette ki, tehát 46.922,55 eurót utalt át. A 2.661,53 eurós kárigénynek megfelel a megbízó által alperes felé kiállított 526.531. sorszámú 732.880 forintról szóló kárszámla, mely utalást is tartalmaz a címzett kárigényére. E körben figyelembe vette továbbá az elsőfokú bíróság a címzett 2010. november 2-i és azt megerősítő 2014. július 11-i nyilatkozatát, **L. I.** és **P. T.** tanúvallomását, a könyvelési dokumentumokat, valamint az elektronikus levelezés tartalmát.

A kárigény összecszerúségét vizsgálva kifejtette az elsőfokú bíróság, hogy a bizonyítékokat a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján a maguk összességében értékelte és meggyőződése szerint bírálta el. Nem tulajdonított ügydöntő jelentőséget annak, hogy a címzett által érvényesített egyes költségelemek bizonylatolása a perben nem igazolódott, tekintetbe vette, hogy az alperes a címzettel nem állt közvetlen kapcsolatban, a per megindulása előtt a felperes a címzetti kárigénnyel

összefüggésben érdemi kifogással nem élt, holott a 2010. október 26-i elektronikus levelezésből kitűnően arról már akkor tudhatott, amikor a szállítás még le sem zárult. Megalapozottnak fogadta el az elsőfokú bíróság alperes azon előadását is, hogy a késés miatt rendkívül szorossá váló tengeri fuvarozásra feladás azonnali átszervezést igényelt a címzett részéről, ami hozzájárulhatott az előzetes költségkalkuláció hiányához.

P. T. és **L. I.** tanú egyezően vallott arra, hogy a címzettnél felmerült költségek a megbízó gyakorlatában megismert szokásos költségek mértékét nem haladták meg, az előbbi tanú azt is elmondta, hogy a megbízó is négy fővel rakodott, valamint az ügyintézési többletköltség vonatkozásában emlékezett arra, hogy a címzettnak másik vám-ügyintézőt kellett megbíznia, és sem az állásdíj, sem a többletútiköltség nem tűnt eltúlzottnak. **L. I.** arra is nyilatkozott, hogy a címzett az 50.000 euró értékű szállítmányt vissza is utasíthatta volna a késedelem miatt és a teljes összegre érvényesíthetett volna kárigényt, ehelyett azonban csak az egyébként nem eltúlzott, ténylegesen felmerült költségeire támasztott igényt.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a címzett 2010. november 2-i és 2014. július 11-i nyilatkozatában foglaltak való tényként voltak elfogadhatók, felperes ugyanis semmilyen bizonyítékot nem szolgáltatott arra, hogy az érdektelen címzett által közöltek hiteltelenek, megalapozatlanok lennének, az általa nevesített költségek a helyben szokásos mértéket meghaladták volna. Az eltelt időre tekintettel nem tulajdonított jelentőséget az elsőfokú bíróság a többletfuvar költség és állásidő bizonylatolása elmaradásának, utalva arra, hogy a 2014. július 11-i nyilatkozatból kitűnően a címzettnél három évvel az esemény után már nem volt fellelhető az állásdíj számlája. A személyzeti költség kapcsán pedig tekintetbe vette, hogy a 2010. október 26-i e-mail szerint az adott napon **A.**-ban ünnepnap volt, amely a többletköltségre ugyancsak befolyással lehetett. Nem vette figyelembe ugyanakkor az elsőfokú bíróság a ...-számlát a címzett nyilatkozatában megjelölt számlaszám és a csatolmány számlaszáma közötti adateltérés folytán. A tanúvallomásokból kitűnően a megbízó számára a per előtt a címzett kommunikációja, igényérvényesítése a korábbi tapasztalatával igazoltan reálisnak minősült, ez kellően életszerű indok volt arra, hogy a láncolat közepén álló alperes a címzettől további részletes dokumentációt már nem tudott beszerezni az egyes költségekre. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a körülmények ismeretében a felmerült kár bizonyítása nemcsak a könyvelési dokumentumokkal volt lehetséges. Összességében mérlegelés útján tehát azt állapította meg, hogy az alperes által igazoltan viselt költség indokolt volt, az alperes bizonyított kárára tekintettel a beszámítási kifogás megalapozottságára vont le következtetést, mely a kereset elutasítására és a főkövetelés tekintetében a viszontkeresetnek történő helyt adásra vezetett. Részben találta megalapozottnak az elsőfokú bíróság alperes késedelmi kamatigényét, figyelemmel arra, hogy a felperesi teljesítés előfeltételeként számlát a követeléséről nem állított ki, a viszontkeresetét 2011. október 28-án terjesztett elő, így az azt megelőző időszakra késedelmi kamat nem jár.

Az ítélet ellen felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben a megváltoztatását, a beszámítási kifogás és a viszontkereset elutasítását, keresetének történő helyt adást kért. Álláspontja szerint az alperes a megismételt eljárásban sem bizonyította, hogy a kár összege nála, az ő megbízottjánál, illetőleg a címzettnél felmerült volna. A hatályon kívül helyező végzés indokolása szerint azt kellett igazolnia, hogy a külföldi címzett a felperes esetleges késedelméből eredő, azzal okozati összefüggésben felmerült kárát hárította át az alperes megbízójára, az alperes megbízója a címzett által ráhárított kárt hárította tovább az alperesre, illetve a megbízó úgy egyenlítette ki az alperessel szembeni kárigényét, hogy annak összegével csökkentett összegben tett eleget szállítmányozási díjfizetési kötelezettségének.

Fenntartotta azon álláspontját, nem került bizonyításra, hogy a perben érvényesített kárösszeg a címzettnél felmerült volna, a 2010. november 2-i címzeti nyilatkozatban szereplő rendelésszám nem azonosítható a per többi iratanyagával, ezen megrendelésszám ugyanis egyetlen további

okiraton sem szerepel. Nem hagyható figyelmen kívül, hogy a 2014. július 11-i címzetti nyilatkozatában a **W. H. GmbH** elismerte, hogy nem tudja a költségek tényleges felmerülését igazolni. Kiemelte felperes, hogy a 320 euró igazgatási díjról a címzett maga nyilatkozta azt, hogy becsült érték, az 510 euró állásdíjról pedig, hogy semmilyen dokumentumot nem tud a bíróság rendelkezésére bocsátani. A 480 euró szállítási többletköltség sem igazolt, az állásdíj és szállítási többletköltség vonatkozásában becsatolt ... AG által kiállított számlát egyébként az elsőfokú bíróság maga is figyelmen kívül hagyta, ugyanakkor jogszabálysértő módon nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a többletköltség és állásidő bizonylatolásának számlája három év után nem lelhető fel, ez ugyanis a számviteli fegyelem megsértése, mindezért tévesen fogadta el bizonyítottnak a fuvardíjtöbblet és állásdíj összegét.

Felperes véleménye szerint az 1.351,53 euró személyzeti készenlét miatti többletköltség sem alátámasztott, azt a címzett semmilyen dokumentummal nem igazolta, továbbá kb. 8 óra várakozási időre és 4 munkavállalóra vetítve a követelt összeg rendkívül eltúlzott, még akkor is, ha az adott napon **A.**-ban ünnepnap volt, utóbbit azonban kizárja az, hogy ebben az esetben felperes gépjárműve nem is közlekedhetett volna.

Felperes álláspontja szerint önmagában az, hogy az alperes megbízója költséget terhel az alperesre, arról számlát állított ki, nem alkalmas a követelés összegének, a károsodás bekövetkezte tényének a kétségmentes bizonyítására, emellett az alperes és a megbízója közötti beszámítás sem igazolt, azt az alperes által csatolt számla és könyvelési lista nem támasztja alá, továbbá sem **P. T.**, illetve **L. I.** tanúvallomása. Alperesnek nem azt kellett igazolnia, hogy egy gazdasági esemény mely módon könyvelhető, hanem az általa állított károsodás kétségmentes bekövetkeztét. Kifogásolta felperes a megbízó azon hozzáállását, hogy saját előadása szerint sem ellenőrizték le a címzett költségei felmerülését, összegét, holott az alperes és megbízója akkor járt volna el helyesen, ha a felperessel szemben érvényesíteni kívánt kárösszeget, a kár felmerültét vizsgálták volna és osztrák partnerüktől az ehhez szükséges dokumentumokat beszerezték volna. Ennek elmaradása nem felel meg az együttműködés alapelveinek, a jóhiszemű és tisztességes eljárás követelményének. Egyébként az elsőfokú ítélet indokolása is tartalmazza, hogy az egyes költségelemek bizonylatolása elmaradt, jogszabálysértő, hogy az elsőfokú bíróság ennek nem tulajdonított bizonyítatlanságra vezető döntő jelentőséget. Alperes 2015. január 25-i beadványába foglalt azon nyilatkozata pedig irreleváns, hogy a megbízó akár 45.000-50.000 euró kárt is érvényesíthetett volna, ez ugyanis még önmagában nem alkalmas annak alátámasztására, hogy a perben érvényesített kár ténylegesen felmerült.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Álláspontja szerint megfélelően bizonyította, hogy a felperes késedelméből következő kárt megbízója rá hárította, ezt alátámasztották a becsatolt iratok, valamint **P. T.** és dr. **L. I.** tanúvallomása. Felperes alappal nem állíthatja, hogy a szándékossággal egyenértékű súlyos gondatlanságból származó késedelmével összefüggésben kár nem keletkezett, nem vitatható, hogy a szerződészerű teljesítés hiányában a tervezett naptól eltérő napon, ráadásul éjszaka és sürgősséggel kellett lerakodni. Ezen többletmunkán kívül a fuvarozási gyakorlatnak megfelelően szükségszerűen állásdíj és többletügyintézési költség merült fel, a késedelem miatt ugyanis az eredeti helyen nem volt lehetőség vámkezelésre, az árut másik helyre kellett átszállítani. Az egyes tételek vizsgálata során figyelmen kívül hagyja felperes, hogy alperes megbízója 45.000-50.000 euró mértékű kárt kíván megelőzni a felperesi késedelem kiküszöbölésével, a fuvar éjszakába nyúló átszervezésével, melynek köszönhetően az áru még éppen időben megérkezett a tengeri kikötőbe. Ezen gyors cselekvési kényszer nem tette lehetővé, hogy a címzett költségeit a megbízó vitassa, emellett úgy ítélték meg, hogy a kárigény nem eltúlzott, sőt rendkívül kedvező a felperesre nézve. A felperesnek mint szakcégnak tisztában kellett lennie, hogy a késedelve milyen következményekkel járhat, ugyanakkor a perbeli nyilatkozataiból arra vonható le következtetés, mintha a teljes kárenyhítési procedúrának költségmentesen kellett volna lebonyolódnia. Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú

bíróság mérlegelése helytálló, az alappal nem támadható, az elsőfokú ítélet helybenhagyásának van helye.

A Fővárosi Ítéltábla a jogorvoslati eljárás során a viszontkeresetet részben elutasító ítéleti rendelkezést nem bírálta felül, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság határozata e körben - fellebbezés hiányában - a Pp. 228. § (3) bekezdése alapján jogerőre emelkedett.

Felperes fellebbezése az alábbiak szerint megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás során lefolytatott bizonyítás eredményének helytelen értékelésével vont le következtetést a kereset megalapozatlanságára, tévesen helyt adva a beszámítási kifogásban, valamint viszontkeresetben érvényesített kárkövetelésnek.

A fellebbezésben foglaltaktól eltérően az kétségmentesen bizonyítást nyert, hogy a címzett a felperes késedelmével összefüggésben kárigénnyel lépett fel a vele jogviszonyban álló alperesi megbízóval szemben és ezen követelése az 523.380., valamint 523.381. sorszámú számla 2.661,53 euró kárösszeggel csökkentett kifizetésével, tehát beszámítás újan rendezést is nyert, így a címzetti kár a továbbiakban megbízói kárként volt továbbhárítható.

Figyelemmel arra, hogy a megismételt eljárásban az alperes és a megbízója közötti szállítványozási szerződés megszegésére adat nem merült fel - önmagában a fuvarozó késedelméből még nem következik a szállítványozó kárfelelősségének a megállapíthatósága -, továbbá az alperes a jogorvoslati tárgyaláson bírói felhívásra e körben eltérő előadást nem tett, maga is azt állította, hogy szállítványozóként szerződésszerűen járt el, megbízója mégis a helytállását követelte, az állapítható meg az eddig rendelkezésre álló adatok alapján, hogy az alperes nem tartozott a megbízója felé kártérítő felelősséggel. Az ennek ellenére történt helytállása tartozatlan fizetésnek minősül, mely a számára nem teremtett jogalapot a megbízói kár saját kárként történő követelésére, ugyanakkor a Ptk. 517. § (1) bekezdése szerint a megbízó igényeit a fuvarozóval szemben a szállítványozó köteles érvényesíteni. Jelen tényállás mellett tehát a megbízó azon magatartása, hogy a kárösszeg kifizetéséhez feltétlenül ragaszkodott, perlési utasításként értékelhető, alperes kárigénnyel fellépése, a beszámítási kifogás, viszontkereset előterjesztése a Ptk. 517. § (1) bekezdése szerinti szállítványozói feladat teljesítésének minősül.

Ezen törvényileg engedett perjogi felállás során viszont a megbízó felé történő szállítványozói helytállást - a fent kifejtettek szerinti kötelezettség hiányában - nem kell igazolni, a jogvita célja a megbízói kár fuvarozóra hárítása a szállítványozó közreműködésével, így a Fővárosi Ítéltábla 10.Gf.40.592/2012/5. számú hatályon kívül helyező végzésében foglaltaktól részben eltérően az alperes és a megbízója közötti beszámítás felperes sikeres perlése szempontjából a megismételt eljárás adatai alapján érdektelen, annak a per eredményétől függő és a megbízó felé történő elszámolás körében lehet jelentősége annyiban, hogy a fuvarozó marasztalása esetén az alperest - ha annak összegével egyezően maga már teljesített - kifizetés nyilvánvalóan nem terhelheti.

Ugyanakkor helytállóan kifogásolta felperes a fellebbezésében a megbízói kár igazolásának az elmaradását, a bizonyítás eredményének okszerűtlen, Pp. 206. § (1) bekezdésébe ütköző értékelését, a felülmérlegelés szükségességére alappal hivatkozott.

A Ptk. 517. § (1) bekezdése szerinti igényérvényes során a megbízói kár bizonyítása a szállítványozó alperest terhelte, őt viszont a megbízónak, illetve az utóbbival jogviszonyban álló, ténylegesen kárt elszenvedő, tehát érdektelennek nem tekinthető címzettnek kellett bizonyításra

képessé tenni, a kárt alátámasztó bizonyítékokkal ellátni, melynek elmaradása szükségképpen az igényérvényesítés eredménytelenségére vezet. Ebből következően az elsőfokú bíróság a bizonyításra képesség megítélése során tévesen tulajdonított az alperes javára jelentőséget a közte és a címzett közötti közvetlen jogviszony hiányának, és tévesen tekintette a címzettet érdektelennek. Iratellenesen állapította meg azt is, hogy felperes a per megindulása előtt a kárigényt nem kifogásolta, ezzel szemben a káreseményt alig hat hónappal követően, a 2011. május 20-i alperesnek küldött levelében már hivatkozott a kár bizonyítatlanságára, arra, hogy számára önmagában a címzett 2010. november 2-i levele bizonyító erővel nem bír. Erre figyelemmel az egyes költségelemek bizonylatolásának az igénye nem csupán a perben merült fel, ezzel tehát az alperesnek és rajta keresztül a megbízójának, valamint a címzettnek már a per előtt számolnia kellett, így nem fogadható el a megbízó azon eljárása, hogy csupán a saját üzleti tapasztalatára hagyatkozva nem kért a címzettől költségigazolást, a címzett részéről pedig az, hogy a bizonylatait nem őrizte meg.

Az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően a lefolytatott bizonyítás eredményéből csupán a késedelem miatti átszervezés szükségességére, illetve arra lehetett következtetést levonni, hogy ezáltal a címzett által megnevezett költségek - rakodók juttatása, eltérő helyen történő vámügyintézés miatti költség, fuvardíj többlet, konténer állásdíj - valóban felmerülhettek, de azok ténylegessége és mértéke - felperes vitatásával szemben - kétségmentesen nem igazolt. A költségek a címzett becslésén, bemondásán alapulva bizonyítottak nem tekinthető, akkor sem, ha a megbízónak kételye nem merült fel egyik kártétel vonatkozásában sem.

Helyesen állapította meg azt az elsőfokú bíróság, hogy a perbeli áru késedelmes kiszolgáltatása folytán kialakult helyzet azonnali intézkedést igényelt, mely nem tette lehetővé előzetesen egyeztetett költségkalkuláció készítését, ez azonban a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint nem írja felül a költségek utólagos igazolásának a szükségességét, a Pp. 164. § (1) bekezdésében meghatározott bizonyítási kötelezettség alól felmentést nem ad.

A kétségmentes bizonyítás elmaradása az igénnyel fellépő alperes terhére kellett, hogy essen, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - annak nem fellebbezett részét nem érintve - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, a beszámítási kifogást, valamint a vizontkeresetet teljes egészében elutasította, továbbá a jogalapjában és összegében a kárigényen túl egyéb okból vitássá nem tett, a Ptk. 499. § (1) bekezdésére jogszerűen alapított kereseti kérelemnek helyt adott azzal, hogy a tőketartozás utáni késedelmi kamatfizetést a számlák esedékességeit figyelembe véve középarányos kezdő időponttal 2011. február 25. napjában határozta meg.

Felperes fellebbezésének eredményessége folytán alperes vált pervesztessé, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte - a hatályon kívül helyező végzésben foglaltakra is figyelemmel - 29.200 forint kereseti illetékből, 58.600 forint jogorvoslati illetékből, 36.600 forint + áfa, valamint 18.300 forint + áfa jogi képviselési munkadíjból álló együttes első- és másodfokú perköltség megfizetésére, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján 18.300 forint + áfa jogi képviselési munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére. Figyelemmel arra, hogy a korábbi hatályon kívül helyezés a Pp. 252. § (2) bekezdésén alapult, felperes az ismételten benyújtott fellebbezésére az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 51. § (1) bekezdése értelmében szükségtelenül rótt le illetékbélyegben 58.600 forintot, ezért a 80. § (1) bekezdés i) pontján alapuló illeték-visszatérítési lehetőségre figyelemmel a többletilleték fizetést a Fővárosi Ítéltábla megállapította; ezen határozatát a 81. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság küldi meg az illetékes adóhatóságoknak.

Budapest, 2016. április 12.

. Tibold Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Levek Istvánné dr. s.k.
László s.k.
előadó bíró

Dr. Felker
bíró